

TẬP 13

HỒI 134

Hung Linh

Người có tránh ra không? - Vu Yêu trầm mặc một hồi lâu, chầm chậm thốt.

Hung linh lạnh lùng nhìn gã: "Trước thần tượng của Nương Nương, người lẽ nào còn chưa hối hận?"

Bộ áo đen trên mình Vu Yêu lại hơi run run, xem ra tựa hồ dưới lớp vải hắc y, gã cũng đã thập phần kích động, chỉ là gã còn chưa quay đầu lại nhìn thạch tượng nữ tử kia lần nữa.

"Ta không sai, là Nương Nương đã sai." Gã xen giọng.

"Hừ!" Hung linh giận dữ rống lên, tiếng hét như sấm chớp trên trời đánh xuống phàn thế, làm cho cát đá gần đó bắn tung tóe: "Súc sinh! Tên vô sĩ người không ngờ còn dám nói những lời như vậy!"

Kim Bình Nhi đằng xa nhíu mày lại, không cầm được phải thò tay bịt tai, cách xa như vậy, lời đối thoại giữa một hắc một bạch nàng nghe không rõ mấy, nhưng hung linh bất chợt thét lên một tiếng, lại cơ hồ như tiếng sấm đánh sát tai nàng, làm chấn động màng nhĩ của nàng.

Đằng xa, Vu Yêu che mặt bằng khăn sa đen, không nhìn thấy biểu tình của gã, nhưng chỉ nghe thanh âm nói chuyện của gã càng lúc càng thô lương thống khổ: "Ta không sai, ta không sai..."

Gã lẩm bẩm một mình, cũng không biết là nói với hung linh, hay là nói với chính mình, hoặc giả gã đang nói với thạch tượng đằng sau.

"Hắc Mộc, người mau mau quỳ xuống thỉnh tội với thần tượng của Nương Nương, tuyệt hết những si tâm vọng tưởng của người, thì bọn ta vẫn còn là huynh đệ, nếu không, từ nay về sau, người đừng trách ta lạnh lẽo vô tình."

Vu Yêu thân người chấn động, ngẩng đầu lên nhìn: "Người, người còn nhận ta là huynh đệ?"

"Phải!" Hung linh hét lớn: "Chỉ cần người đoạn tuyệt hết si niệm, sau khi thỉnh tội với thần tượng của Nương Nương, cùng ta hợp sức bảo trợ Nương Nương, trấn thủ Trấn Ma Cổ Động này, Hắc Mộc người vĩnh viễn là huynh đệ của ta."

Hắc y trên mình Vu Yêu phiêu đảng theo gió, thấp thoáng có thể cảm thấy sự kích động nội tâm của gã, chỉ là qua một hồi, thân người gã dần dần bình tĩnh lại, toàn thân trầm mặc không nói gì. Hung linh kia nhìn gã chằm chằm, biểu tình vốn trông mong chờ đợi chung quy đã chuyển biến thành phần nộ sâu nặng.

"Người còn không chịu hồi đầu?" Hung linh giận dữ thét.

Thanh âm của Vu Yêu hoàn toàn lãnh tĩnh, như giọng điệu hàng ngày của gã: "Ta không còn đường để hồi đầu."

"Hừ!" Hung linh rống lên một tiếng, thanh kiếm khổng lồ hoành không chém xuống, phạt trước người Vu Yêu, đất cát bay mù trời trong một sát na, mặt đất gần đó cũng bị chấn động bật dậy.

Kim Bình Nhi biến sắc, hung linh đạo hạnh cao quá, còn trên cả trong tưởng tượng của nàng.

Chỉ là Vu Yêu lại không một chút kinh sợ, lạnh lùng nhìn hung linh: "Đại ca..."

Hung linh giận dữ: "Im miệng, ta không phải là đại ca của người!"

Vu Yêu điềm đạm thốt: "Cho dù huynh không nhận tôi, tôi cũng vẫn nhận huynh vĩnh viễn là đại ca của tôi. Năm xưa đích xác là Nương Nương đã sai, chuyện đến hôm nay, tôi phải vì Nương Nương mà làm chuyện Nương Nương chưa làm xong!"

Hung linh càng phần nộ, hét lớn: "Người điên à?"

Vu Yêu hít một hơi sâu: "Cho dù tôi có điên, chuyện này tôi cũng phải đi làm!"

Nói xong, thân hình gã phiêu động, nhắm Trấn Ma Cổ Động mà bay vào. Hung linh hiển nhiên phần nộ cùng cực, thét lớn một tiếng, kiếm nhắm ngay đầu Vu Yêu mà chém xuống. Uy lực của một kiếm đó còn hơn cả hồi nãy, tường đá nơi động khẩu cũng phải rung mình, như muốn sập xuống.

Kim Bình Nhi từ đằng xa dòm tới, vẫn không khỏi lo lắng cho Vu Yêu, chỉ là Vu Yêu giờ phút này đã lọt vào Trấn Ma Cổ Động, thân ảnh bị tường đá che chắn, động tác giao thủ với hung linh ra sao, Kim Bình Nhi không nhìn thấy.

Nhưng trong cổ động, sau khi đất đá rơi xuống, hung linh hò hét không ngừng, thân ảnh của Vu Yêu lại không còn thấy nữa.

Chỉ có trong bóng tối sâu kín của cổ động truyền ra thanh âm u oán của Vu Yêu: "Đại ca, huynh từ lúc sinh tiền cho đến sau khi chết vẫn là tuyệt thế anh hùng, chỉ là bọn ta hiện tại không còn giống nhau nữa, huynh hà tất phải như vậy..."

Hung linh tức giận thét lên, tiếng thét thê liệt, phảng phất như có một ngọn lửa bùng bùng đang thiêu đốt tim gan.

Trong Trấn Ma Cổ Động trầm mặc lại, hiển nhiên Vu Yêu đã đi xa rồi.

Hung linh trầm mặc lại, một hồi sau, y từ từ quay về phía thạch tượng trước động khẩu, thân thể bạch sắc khổng lồ chậm chậm uốn động, bạch khí vàng vàng như sương khói vây bọc, quần quện lấy thạch tượng nữ tử.

"Nường Nường..."

Tiếng thổn thức nho nhỏ, nỗi bi thương và u uẩn từ một thế giới khác biệt thấp thoáng kéo theo một chút bất lực vô trợ, tiềm động âm vang giữa đất trời. Rồi thân ảnh của y cũng dần dần phiêu tán, chậm chậm tiêu biến trong hắc khí âm phong.

Trước Trấn Ma Cổ Động lại hồi phục sự bình tĩnh, cứ như không có gì xảy ra vậy. Chỉ có thạch tượng nữ tử kia vẫn an tĩnh đứng yên tại đó, vẫn vĩnh viễn chịu đựng tiếng gào rít âm lãnh không ngừng bắt nguồn từ nơi đen tối nhất trong Trấn Ma Cổ Động.

Thanh âm đó phảng phất càng thê lệ hơn.

oOo

Trung Thổ, miền nam, Hồ Kỳ Sơn.

Dưới sơn mạch hoang lương, ẩn tàng tổng đường của Ma Giáo Quỷ Vương Tông, vô số ma giáo đệ tử đang lục tục vào ra.

Ở chỗ kín đáo nhất của chốn đó, trong động quật thiên nhiên khổng lồ, Quỷ Vương mặt không chút biểu tình đang đứng trên bình đài, vọng nhìn hai thượng cổ kỳ thú trong Huyết Trì.

Quỳ Ngưu đang tắm mình trong huyết thủy, bất động, cả nhân thân cũng hiển lộ vẻ ảm đạm. Hoàng Diệu trước đây một chút còn cố gắng chống đối, hiện tựa hồ như dưới sự áp chế của những lực lượng quỷ dị, tinh thần cũng mệt mỏi hẳn, an tĩnh ngâm mình trong huyết thủy, không còn di chuyển nữa.

Phục Long Đỉnh treo giữa không trung, nhấp nhóang ánh sáng màu đỏ, từ từ chuyển động, bắn ra từng luồng sáng đỏ chói, bao trùm lấy Quỳ Ngưu và Hoàng Diệu.

Hơi thở huyết tinh nồng nặc tràn ngập cả động quật.

Một bóng đen chợt thoáng hiện, Quỷ tiên sinh thần bí nhất trong Quỷ Vương Tông đã bay lên, xuất hiện bên cạnh Quỷ Vương.

Quỷ Vương nhìn gã: "Sao rồi?"

Quỷ tiên sinh xem bộ dạng cũng có phần tương tự như nhân vật thần bí Vu Yêu xuất hiện tại Nam Cương, đều vận hắc y, mặt che khăn sa đen, chỉ là thanh âm có vẻ già hơn mấy phân.

Lúc này chỉ thấy khăn sa đen che mặt hơi động dấy, gật đầu nhẹ nhẹ: "Không sai bao nhiêu, Quỷ Ngưu hàng phục, Hoàng Diệu chưa tới ba ngày cũng sẽ chịu quy trận. Tứ Linh Huyết Trận đã thành phân nửa rồi."

Quỷ Vương không nói gì, chầm chậm gật gật đầu.

Quỷ tiên sinh điềm đạm thốt: "Đừng nói gì tới chính đạo, chỉ cần uy lực của một nửa Tứ Linh Huyết Trận này cũng đã đủ để tảo bình Vạn Độc Môn cùng Hợp Hoan Phái."

Quỷ Vương nhìn gã, chầm chậm nói: "Cái ta muốn đối phó là Tru Tiên Kiếm Trận của Thanh Vân Môn."

Quỷ tiên sinh mặc nhiên.

Quỷ Vương xoay người, từ từ đi ra, đồng thời thốt: "Ta đi truy tầm hai con linh thú còn lại, chuyện ở đây phó thác cho người."

Quỷ tiên sinh từ đằng sau nhìn theo thân ảnh của ông ta từ từ đi xa, mắt thiếu động, cũng không biết đang nghĩ gì.

Một hồi sau, gã xoay người lại, trầm tư lặng lẽ, chợt thở dài một tiếng, thanh ảnh nhoáng lên, lại hướng về phía Huyết Trì bay tới.

Trong cổ quật, mùi huyết tinh đột nhiên lại nồng nặc hẳn lên.

oOo

Quỷ Vương từ trong Huyết Trì cổ quật đi ra, chấp tay đằng sau lưng mà đi, vượt qua dãy đạo dài thườn thượt, đến trước ngã tư đường, do dự một hồi, trên mặt ông ta tựa hồ thoáng lên một chút thương nhớ, quay người nhắm phía phải mà đi.

Trên đường, gặp nhiều đệ tử Quỷ Vương Tông, chúng nhân vừa gặp Quỷ Vương đều cúi đầu hành lễ, Quỷ Vương cũng không đáp lại, cứ chậm chậm mà đi, đi đến hết đường là một hàn băng thạch thất.

Ông ta đứng trước cửa, thần tình vốn vẫn như tòa Thái Sơn lại đột nhiên như già nua đi nhiều. Một tiếng thở dài nhẹ nhàng, ông ta đẩy cửa đá, bước vào.

Một luồng lãnh khí đâm phập vào mặt, Quỷ Vương xoay tay đóng cửa đá lại. Hàn băng thạch thất tịnh không lớn lắm, bày biện càng cực kỳ giản đơn, trong thạch thất chỉ có một hàn băng thạch đài, Bích Dao sắc mặt trắng như tuyết đến mức không còn tới một tia huyết sắc đang an tĩnh nằm dài bên trên, song thủ đặt trên ngực, nắm lấy "Hợp Hoan Linh" màu vàng.

Một nữ tử lặng lẽ đứng bên mình nàng, ngưng vọng nhìn nàng.

Quỷ Vương bước tới, mục quang lạc trên gương mặt của ái nữ, khóe mắt chợt co thắt lại, cả song thủ đang chấp sau lưng cũng không cầm được mà nắm chặt lại.

Mười năm rồi, đã tròn mười năm.

Mười năm qua ông ta cơ hồ không có ngày nào là không thương tâm vì đứa con gái, thậm chí ông ta cố ý giảm lại ít đến nhìn Bích Dao, cũng vô phương tránh được.

Ái nữ duy nhất...

Thanh âm của ông ta cũng biến thành trầm lắng nghèn nghẹn: "U Cơ, người để ta và Dao nhi ở đây một chút."

U Cơ chậm chậm đứng dậy, xoay người hướng Quỷ Vương hành lễ, rồi bước ra ngoài.

Mục quang của Quỷ Vương quét qua thân ảnh của ả, không nói tiếng nào.

"Kẹt."

Tiếng động nhỏ vang lên, thạch môn mở ra rồi đóng lại, trong hàn băng thạch thất chỉ còn lại hai cha con.

Quỷ Vương đứng bên cạnh Bích Dao, từ từ ngồi xuống.

"Dao nhi, phụ thân đã lâu rồi không đến gặp con, con có giận ta không?"

Thanh âm của ông ta trầm lắng, âm vọng trong thạch thất một nỗi sầu khổ bất tận.

Chỉ là Bích Dao vẫn thong dong bình tĩnh mà nằm yên như trước.

Quỷ Vương ngưng vọng nhìn khuôn mặt mỹ lệ, ngây ngô xuất thần: "Con giống mẹ con như đúc! Cả tính khí cũng không khác gì. Con có biết không, Dao nhi..."

"Mẹ con hồi còn tại thế, ta không thể gặp mặt nàng lần cuối cùng, nhưng ta biết nàng đã phó thác con cho ta. Bao nhiêu năm rồi, ta chỉ sợ đã đối với con không tốt, không còn mặt mũi nào mà xuống cửu tuyền gặp mẹ con. Nhưng... nhưng..."

Nhân vật khiến cho vô số người sợ hãi phần hận trong dương kim thiên hạ đó, giờ phút này cả thanh âm cũng đã hơi run run, nói cái câu mà ông ta đã nói lên vô số lần trong suốt mười năm qua: "Sao con... sao con khờ quá vậy?"

Bích Dao vẫn lặng lẽ, vẫn bình tĩnh nằm yên trước mặt ông ta, trên dung nhan trắng tái của nàng nhìn không ra một chút thống khổ thương tâm nào, trái lại, thấp thoáng còn có một nụ cười lợt lạt.

"Dao nhi..." Quỷ Vương kêu lên một tiếng, cũng không nói gì nữa. Ông ta chỉ ngồi yên đó mà nhìn, bồi bạn với ái nữ duy nhất của mình.

Cho đến khi trên cửa đá của hàn băng thạch thất đột nhiên truyền vào một tràng tiếng gõ cửa "cạch cạch."

Quỷ Vương nhíu mày, sát khí hơi thoáng qua trong mắt, mười năm nay, trừ Quỷ Lệ ra, ai cũng không dám quấy nhiễu ông ta lúc ông ta đang bồi bạn với con gái. Ngay cả Quỷ Lệ, trong mắt hắn luôn luôn chỉ có một mình Bích Dao, Quỷ Vương cũng không nói gì với hắn.

Nhưng hôm nay Quỷ Lệ không có ở đây, lại có ai dám mạo phạm đến đại kỵ của Quỷ Vương, thật là hiếm thấy. Quỷ Vương hừ một tiếng, đứng dậy, dùng ống áo bào nhẹ nhàng chùi chút ngón lệ nơi khóe mắt, hít một hơi dài, đợi đến khi ông ta xoay người lại, lại đã biến thành Quỷ Vương khiến cho vô số người kính sợ.

Ông ta từ từ bước tới cửa, mở cửa đá, bước ra ngoài.

Ngoài cửa chỉ có một người đứng đó - Thanh Long.

Quỷ Vương nhíu mày, Thanh Long là người cầm đầu Tứ Đại Thánh Sứ của Quỷ Vương Tông, là tâm phúc đắc lực của ông ta, luôn luôn được coi trọng phi thường. Hơn nữa y hành sự luôn luôn cẩn thận, tuyệt không thể đi quấy nhiễu ông ta và Bích Dao.

Xem ra chắc có đại sự phát sinh.

Quỷ Vương nhìn chăm chăm, Thanh Long thấp giọng: "Vùng Nam Cương đã truyền tin về."

Quỷ Vương nhíu mày: "Sao?"

Thanh Long nhìn Quỷ Vương: "Nghe nói Quỷ Lệ đã tìm ra người biết Hoàn Hồn Di Thuật, đang dẫn người đó về."

Chuyện này không phải tầm thường, Quý Vương công phu trấn định tu dưỡng như vậy không ngờ cũng để lộ vẻ mừng rỡ, không nhịn được bước tới một bước: "Thật sao?"

Thanh Long gật gật đầu, trong lòng thở dài, cốt nhục tình thâm, thật là ai ai cũng không thể tránh khỏi.

Quý Vương ngửa mặt lên trời, hít một hơi sâu, trấn định lại tâm tình kích động của mình, nhưng song thủ vẫn còn run run: "Người đó là ai, Quý Lệ làm sao mà tìm ra?"

Thanh Long đáp: "Người đó là Đại Vu sư của Miêu tộc, một trong năm tộc vùng biên thùy Nam Cương, việc Quý Lệ làm sao biết ông ta có Hoàn Hồn Dĩ Thuật thì không biết được."

Quý Vương gật đầu: "Chuyện đó không lo, chỉ cần ông ta có thể cứu Dao nhi là được rồi, có thể cứu Dao nhi là được rồi..." Lời nói thật như trông mong Đại Vu sư và Quý Lệ giờ phút này đứng ngay trước mặt.

"Bọn họ đi mấy ngày rồi, còn bao lâu nữa sẽ tới đây?" Quý Vương hỏi truy.

Thanh Long đáp: "Tin tức này là do Quý Lệ kêu thám tử suốt một dải phương nam của bọn ta về truyền lại. Nghe nói là vì vị Đại Vu sư đó thân mang trọng thương, vô phương phi hành, cho nên chỉ còn nước bộ hành từ từ."

Quý Vương thờ người: "Trọng thương? Sao vậy?"

Thanh Long đáp: "Nghe nói vì nội chiến trong Nam Cương ngũ tộc mà bị thương, hơn nữa..." Y do dự một hồi: "Hình như Quý Lệ cũng thụ thương không nhẹ, mà còn bị thương từ trong tay chính đạo."

Quý Vương mục quang đứng lại: "Chuyện là sao?"

Thanh Long lắc đầu: "Tình huống cụ thể còn chưa rõ, một dải Nam Cương luôn luôn thuộc về thế lực của Phần Hương Cốc, người của bọn ta rất khó lòng trà trộn vào, tình huống rõ ràng e rằng phải đợi Quý Lệ về đến mới hỏi ra được. Bất quá ở phương nam luôn luôn do lão nhị Bạch Hổ phụ trách, tin tức kỳ này cũng là do gã truyền về. Nhưng theo lời nói của gã, tựa hồ..."

Quý Vương lạnh lùng: "Bạch Hổ nói gì?"

Thanh Long trầm mặc một hồi: "Bạch Hổ bẩm báo cùng về với Quý Lệ còn có một người, một nữ tử hồ mị."

Quý Vương biến sắc.

Thanh Long liếc nhìn Quý Vương, từ từ nói tiếp: "Ngoài ra, Bạch Hổ còn đặc biệt đề cập tới một điểm, con khỉ bên cạnh Quý Lệ tự hồ không còn như trước."

Quý Vương mắt loang loáng hàn quang, một hồi sau mới chậm chậm thốt: "Tam Nhân Linh Hầu đã mở linh mục rồi?"

Thanh Long trầm mặc, không nói gì.

Ngoài hàn băng thạch thất đột nhiên trầm tĩnh lại, Quý Vương chậm chậm xoay người, mục quang lạc trên cửa đá. Mục quang của ông ta phảng phất từ cửa đá đó mà xuyên vào, nhìn con gái đang nằm an tường.

"Dao nhi, con có thấy cha không?"

Trong lòng Quý Vương dâng dặc một nỗi niềm.

oOo

Thập Vạn Đại Sơn, Trấn Ma Cổ Động.

Kim Bình Nhi im ắng di động thân hình, hướng về phía cổ động thần bí âm trầm mà mờ tối.

Lúc này, Vu Yêu đã tiến vào khá lâu, hung linh cũng đã tiêu tán, không thấy xuất hiện nữa, toàn miệng động một màn âm lãnh trầm tịch, chỉ có âm phong từ trong Trấn Ma Cổ Động thổi ra vẫn gào rít không ngừng.

Dần dần, Kim Bình Nhi đã đến gần tòa thạch tượng nữ tử. Nàng cẩn thận tới gần, xung quanh rất yên ắng, cho đến khi nàng bước tới cách mặt thạch tượng nữ tử ba thước, chỉ có tiếng gió lùa rít, không còn động tĩnh gì khác.

Kim Bình Nhi chợt cảm thấy tựa hồ có thể nghe được nhịp đập của tim mình.

Nàng định thần, lại cẩn thận xem xét xung quanh, đặc biệt là nhìn kỹ trong Trấn Ma Cổ Động, bên trong tối mù tối mịt, không biết sâu rộng bao nhiêu, dường như trong bóng tối ẩn tàng một cái gì đó khủng bố, đang há cái miệng hung ác, gầm gừ không ngừng.

Kim Bình Nhi nhíu đôi mày thanh tú, cảm thấy trong bóng tối kia tà khí xung thiên, làm cho khí huyết của nàng nhộn nhạo, thật là khó chịu. Chỉ là giờ phút này, tâm hiếu kỳ của nàng lại còn hơn xa tất cả, thạch tượng nữ tử trong tâm nàng thật là một sự tồn tại thần bí, vô luận ra sao, nàng cũng phải đi xem thạch tượng đó cho rõ.

Hạ quyết tâm xong, nhãn quang của nàng lại lạc trên tòa thạch tượng.

Nguyên là một nữ tử mỹ lệ! Kim Bình Nhi trong lòng cảm thấy dị lại.

Đôi mày cân xứng quét ngang trên mắt, khuôn mặt tròn trịa, đường nét sắc sảo tỏ vẻ cứng cỏi. Môi của nàng ta mím nõn, mắt của nàng ta cương nghị, như là sau bao kiếp đời gian khổ, nàng ta chung quy đã hạ một quyết tâm. Nhưng mắt của nàng ta, thần tình của nàng ta, lại là một nét ôn nhu dị dạng, có một chút bi thương, có một chút sầu khổ.

Phong sương ngàn vạn năm, có thể nào xóa dập đi hồng nhan?

Nàng ta cô đơn đứng một mình ở đây giữa năm tháng, là vì ai?

Kim Bình Nhi lặng lẽ nhìn, chậm chậm thò tay ra, sờ vào thạch tượng nữ tử, đầu có lưu ý tới đằng sau lưng mình, lúc mình thò tay đụng vào thạch tượng, đột nhiên bạch khí sinh xuất, dần dần ngưng tụ, dần dần tích thành nhân hình, hiện ra hung linh kia.

Dưới lòng bàn tay vốn là một khối đá nhám. Từ trên thạch tượng, bao nhiêu vết thương bị âm phong hàn tuyết gió vũ mưa dập qua biết bao năm tháng phảng phất, dưới lòng bàn tay của Kim Bình Nhi, đã truyền sang người nàng, lọt vào trong tâm nàng.

Nữ tử kia thật ra sao lại như vậy?

Kim Bình Nhi không ngờ như si dại, bị thạch tượng của nữ tử hấp dẫn quên hết xung quanh.

Sau lưng, hung linh kia đã hiện thân hoàn toàn, mặc có sắc giận, thanh kiếm khổng lồ giờ cao lên, chột hét lớn một tiếng, chém thẳng xuống!

- o O o -